

[Indenrigsministeren.]

ling, hvorfor der maa kunne nedlægges Fogedforbud mod en saadan Reklamerings; men da der, for at man kan skride ind mod Kvaksalveri, kræves, at den ikke-lægekyn-dige Behandling udsætter vedkommende Patient for Fare, og dette normalt ikke kan ses af den paagældende Reklame, vil Forholdet rent faktisk oftest være det, at man ikke kan skride ind. Man kan altsaa maaske sige, at den nuværende Retstilstand heller ikke er tilfredsstillende, men man kan ikke hævde, som jeg syntes det ærede Medlem antydede, at man sprang fra en Tilstand af en ganske bestemt Beskaffenhed over i dens Modsætning ved det foreliggende Lovforslag. Men det er et af de Omraader, som er ganske overordentlig ømtaaligt, og som det er rimeligt at drøfte videre ogsaa her i Tinget.

Det ærede Medlem var utilfreds med, at det absolutte Forbud mod Kvaksalveri ikke gjaldt Behandlingen af enhver epidemisk Sygdom, men blot epidemiske Sygdomme, der er Genstand for vederlagsfri Behandling. Det er ogsaa et af de Omraader, hvor der har været i høj Grad forskellige Opfattelser i Kommissionen. Der var her et meget stort Mindretal, tællende bl. a. Repræsentanter for de tre Partier i Rigsdagen, der stillede sig bag den Affattelse, som Lovforslaget har i Øjeblikket. Naar, de epidemiske Sygdomme, som falder udenfor, vil i øvrigt være saadanne epidemiske Sygdomme som Kighoste og Mæslinger, hvor der maaske ikke er saa stor Sandsynlighed for, at der bliver Anledning til at begaa noget galt fra Kvaksalverens Side.

Jeg kan heller ikke godkende det ærede Medlems Udtalelse om, at efter de Strafbestemmelser, der findes i Lovforslaget, vil det næsten ikke være muligt at straffe Kvaksalveri. Det synes jeg ogsaa er en Overdrivelse. Men jeg forstaar af det ærede Medlems Udtalelse saavel som af Udtalelserne af den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti (Oluf Jensen), at de i det store og hele med Hensyn til Kvaksalverne stiller sig paa Kommissionsforslagets Standpunkt, altsaa det Standpunkt, som var indtaget ved det Forslag, der blev forelagt i Folketinget. Det forekommer mig derfor, at der mellem de ærede Medlemmers Standpunkt og det Standpunkt, som jeg har taget i det oprindelige Forslag, ikke er nogen Væsenforskel, og at der ikke er Tvivl om, efter de Udtalelser, der er faldet her i Dag, at man paa dette Omraade vil kunne komme til Enighed, selv om jeg

personlig nærmest er af den Opfattelse, som den ærede Ordfører for det radikale Venstre (Gunnar Fog-Petersen) udtrykte: at der ikke paa nogen Maade vil opstaa Fare ved en Gennemførelse af de Bestemmelser, der findes i Lovforslaget. Jeg tror, at paa alle de afgørende Punkter er Grænsen sat. Skrækken for, hvad der kan udøves af galt af Kvaksalverne, skal man jo heller ikke overdrive.

I Anledning af den ærede Ordfører for Venstres Udtalelser om Lovforslagets § 5 skal jeg blot sige, at der fra min Side ikke er noget som helst til Hinder for, at der i Forslaget kan indsættes Bestemmelser om Ret til Offentliggørelse af Domme.

Med Hensyn til § 13, 6te Stykke, er der udtalt Betænkelighed af tre Ordførere. Det drejer sig om Bestemmelsen om, at den almindelige Forligsinstitution i visse Tilfælde skal kunne have Pligt til at gribe ind. Den ærede Ordfører for Venstre og den ærede Ordfører for det konservative Parti sagde, at de syntes, der var en Inkonsekvens, naar man sammenlignede denne Bestemmelse med den gældende Lov om kommunal Lægehjælp. Det synes jeg ikke er rigtigt. Jeg opfatter Bestemmelsen i § 13, 6te Stykke, som en Nødhjælpsbestemmelse. Forholdet er dette, som ærede Medlemmer ogsaa vil indrømme, at den gældende Lov om kommunal Lægehjælp ikke giver Adgang til i alle Tilfælde at sikre Befolkningen fornøden Lægehjælp. Den ærede Ordfører for det konservative Parti sagde nok, at hidtil er det lykkedes i alle Tilfælde, men det ærede Medlem ved dog, at der for ikke saa længe siden forefaldt et Tilfælde, hvor netop denne Lovs Bestemmelser ikke syntes at kunne finde Anvendelse.

I det hele maa jeg sige, at Loven om kommunal Lægehjælp efter min Mening er overordentlig uklart affattet. Jeg deler ikke den Beundring for denne Lov, der kom til Udtryk fra den ærede Ordfører for det konservative Parti, og som jeg forstod han mente var almindelig blandt Medlemmerne af det kommunale Mæglingssraad. For det første er denne Institution et meget stort Apparat at sætte i Gang overfor de Tilfælde, der foreligger paa dette Omraade. Jeg har ikke Materialet ved Haanden, men saa vidt jeg erindrer, koster det nogle Hundrede Kroner, hver Gang Raadet holder Møde. Det samme Resultat kunde efter min Mening godt naas paa en noget billigere Maade. Der kom sidste Vinter under Behandlingen i